

Arrest

nr. 294 436 van 20 september 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. EELEN
Rubensstraat 165/2
2300 TURNHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 april 2023 tot beëindiging van het verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. EELEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 april 2023 wordt beslist tot beëindiging van het verblijf van verzoekende partij. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT BEËINDIGING VAN HET VERBLIJF

Mijnheer

naam: K. (..)

voornaam: M. P. (..)

geboortedatum: (...)1995

geboorteplaats: Nidzica

nationaliteit: Polen

Krachtens artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gemaakt aan uw verblijf, om de volgende redenen:

Op 25.06.2014 diende u te Antwerpen een "Aanvraag van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van student" (bijlage 19) in. Uit het inlichtingenblad horend bij de aanvraag blijkt dat u verklaarde op 16.06.2014 in België aangekomen te zijn. U werd ingeschreven in het wachtregister.

Op 27.07.2014 werd u na een positieve woonstcontrole ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Op 13.11.2014 werden instructies overgemaakt aan de burgemeester van Schoten om u in het bezit te stellen van een bijlage 8 of een E-kaart daar alle nodige bewijzen tot staving van de aanvraag als student werden aangeleverd.

Op 05.12.2014 werd u in het bezit gesteld van een E-kaart, meermaals verlengd.

Op 13.05.2019 werd u onder u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs en bendevoorming.

Vanaf 23.07.2019 mocht u het aanhoudingsmandaat d.d. 13.05.2019 onder elektronisch toezicht ondergaan.

Op 01.04.2020 werd u vrijgesteld ten gevolge van de opheffing van het bevel tot aanhouding onder voorwaarden.

De Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeelde u op 30.06.2022 tot een definitief geworden gevangenisstraf van 6 jaar en tot een geldboete van 48.000 euro (vervangende gevangenisstraf: 90 dagen) daar u zich schuldig had gemaakt aan middelen zonder vergunning te hebben ingevoerd, uitgevoerd en vervoerd, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, namelijk een onbepaalde hoeveelheid cocaïne, minstens 20 kg (feit gepleegd tussen 11.12.2018 en 15.12.2018, meermaals, op niet nader te bepalen data en laatst op 14.12.2018), een onbepaalde hoeveelheid cocaïne, minstens 20 kg (feit gepleegd tussen 23.12.2018 en 29.12.2018, meermaals, op niet nader te bepalen data en laatst op 28.12.2018), een onbepaalde hoeveelheid cocaïne, minstens 20 kg (feit gepleegd tussen 22.01.2019 en 08.02.2019, meermaals, op niet nader te bepalen data), een onbepaalde hoeveelheid cocaïne, minstens 20 kg (feit gepleegd op 23.03.2019), een onbepaalde hoeveelheid cocaïne, minstens 40 kg (feit gepleegd tussen 19.03.2019 en 05.04.2019, op niet nader te bepalen data en laatst op 04.04.2019) en 1.345,90 kg cocaïne (feit gepleegd tussen 12.04.2019 en 09.05.2019, meermaals, op niet nader te bepalen data en laatst op 08.05.2019) en aan wetens en willens betrokken geweest te zijn bij een criminele organisatie, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die duurt in de tijd, met als oogmerk het in onderling overleg plegen van misdaden of wanbedrijven die strafbaar zijn met een gevangenisstraf van 3 jaar of een zwaardere straf, om direct of indirect vermogensvoordelen te verkrijgen, waarbij gebruik werd gemaakt van intimidatie, bedreiging, geweld, listige kunstgrepen of corruptie, of waarbij commerciële of andere structuren werden aangewend om het plegen van de misdrijven te verbergen of te vergemakkelijken, en waarvan het feitelijk oogmerk niet uitsluitend politiek, vakorganisatorisch, menslievend, levensbeschouwelijk of godsdienstig is of die niet uitsluitend elk ander rechtmatig oogmerk nastreeft (feit gepleegd van 27.11.2018 tot 13.05.2019).

Op 05.10.2022 meldde u zich aan bij de gevangenis van Turnhout uit hoofde van uw veroordeling d.d. 30.06.2022 en werd u opgesloten.

U zit momenteel een gevangenisstraf van 6 jaar uit en u bereikt strafeinde op 13.11.2027.

De drugsvereniging waarvan u deel uitmaakte, hield zich specifiek bezig met concrete uithalingen van drugs uit de containers afkomstig van zeeschepen en schakelde zich zo in bij de grootschalige internationale drugsinvoer. Voor de uithalingen werd voornamelijk beroep gedaan op de zogenaamde "reefermannen", die werkten voor de firma (...). Deze firma hield zich bezig met het aansluiten of afsluiten van koelcontainers, kleine herstellingen en de monitoring van de temperaturen van de gekoelde containers. Reefers zijn transportmiddelen voor temperatuurgevoelige goederen, specifiek voor goederen die gekoeld moesten worden vervoerd. Deze reefermannen hadden vrije toegang op de bewuste kaaien en konden zo meewerken aan de drugsuithalingen uit containers. U werkte als reeferman voor de firma (...) op de bewuste kaaien en u was betrokken bij verschillende uithalingen, namelijk op 14.12.2018 minstens 20 kg cocaïne, op 28.12.2018 minstens 20 kg cocaïne, tussen 22.01.2019 en 08.02.2019 minstens 20 kg cocaïne, op 23.03.2019 minstens 20 kg cocaïne, op 04.04.2019 minstens 40 kg cocaïne en op 08.05.2019 minstens 1.345,90 kg cocaïne die bij een controle door de douane onderschept werd. De switch was gelukt en hiervoor werden u en B.S. (negende beklaagde) ingeschakeld, maar het was de organisatie niet gelukt om de container samen met de drugs uit de haven te krijgen door de tussenkomst van de douane. U was eveneens zeer bedreven in het wisselen van uw shiften voor de organisatie. Uw betrokkenheid bij de criminele organisatie werd bewezen door uw aanwezigheid op een belangrijke vergadering in het Harmoniepark naar aanleiding van een op 16.01.2019 mislukte of geannuleerde uithaling. Er was sprake van een concurrerende criminele organisatie "Madonna" naar wie de opdracht was gegaan.

Feiten van internationale drugstrafiek zijn bijzonder ernstig. Het zorgt ervoor dat cocaïne op grote schaal wordt verspreid binnen de samenleving, hetgeen niet alleen schadelijke gevolgen heeft voor de gezondheid van de individuele gebruiker maar ook leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien zijn de financiële belangen dermate groot dat ook geweld en bedreigingen met het oog op recupereren van de ingevoerde cocaïne niet geschuwd worden. Tenslotte zijn er ook economische repercussies gelet op de grote illegale geldstromen die met deze internationale trafiek gepaard gaan. De opbrengst van dergelijke handel kan in België of andere Europese landen worden gebruikt om andere misdrijven te financieren en kan op een illegale manier worden doorgesluisd naar de legale économie, die daardoor wordt verstoord. De bedragen betaald aan de leveranciers in de landen van herkomst van de drugs, komen ook daar terecht in criminele circuits die de stabiliteit en veiligheid van die landen ernstig kunnen ontwrichten. Criminele organisaties en hun leden vormen een ernstige bedreiging voor de openbare veiligheid.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige économie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9. en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C- 348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22. en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

De feiten zijn zeer ernstig en getuigen van een totaal gebrek aan normbesef. U had bij het plegen van de feiten enkel gemakkelijk en groot geldgewin voor ogen en stond op generlei wijze stil bij het leed dat dergelijke drugs berokkent bij de afnemers en het gevaar voor de sociale ordening die er uit voortvloeit. Uw gedrag getuigt van een gevaarlijke ingesteldheid zonder enige bekommernis voor de volksgezondheid, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare veiligheid. Het deelnemen aan dergelijke feiten getuigt van een laakbare ingesteldheid. De in uw hoofde bewezen feiten zijn ernstig en van aard de openbare veiligheid, de maatschappelijke orde en de volksgezondheid in het gedrang te brengen. De ernst van de door u gepleegde feiten wordt verder benadrukt door de tegen u uitgesproken straf. Gelet op het zeer lucratief karakter van de feiten is het gevaar op récidivé zonder meer aanwezig. Ondanks het gegeven dat de feiten die leidden tot de veroordeling d.d. 30.06.2022 gepleegd werden tussen 11.12.2018 en 09.05.2019, u van 23.07.2019 tot 01.04.2020 de voorlopige hechtenis onder elektronisch toezicht onderging, u vrij was onder voorwaarden in de periode van 01.04.2020 tot 05.10.2022 en in die periode niet betrapt werd op het plegen van nieuwe inbreuken op de drugwetgeving, wordt u geacht door uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving te vormen. Het grootste deel van de tijd dat u vrij was, was de procedure voor strafrechtelijke bestraffing immers hangende. Het risico dat u na uw vrijlating opnieuw contact opneemt met uw kompanen in het drugsmilieu, blijft reëel. Drugstrafiek is nu eenmaal veel lucratiever dan een reguliere tewerkstelling. Uw uitstaande geldboete kan ook een bijkomende motivatie zijn voor een terugkeer naar het drugsmilieu.

U legde een observatiefiche afgegeven door de Penitentiare Inrichting Wortel voor waaruit blijkt dat de "cheffen kleedkamer" zeer tevreden zijn over u als "werker in de kleedkamer". Er wordt vermeld dat u

heel goed werkt en een rustige man bent. Uit een schrijven van de onderwijscoördinator van de gevangenis van Turnhout blijkt tevens dat u uw detentietijd zinvol wenst in te vullen vanuit onderwijsdoel. Het feit dat u zich correct gedraagt in de gevangenis -een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen- en uw tijd daar zo nuttig mogelijk besteedt, houdt niet noodzakelijk in dat er geen gevaar meer van u uitgaat zodra u in vrijheid bent.

Het gegeven dat u uw penale boete en de gerechtsonkosten betaalt betekent evenmin noodzakelijkerwijze dat u tot inkeer zou gekomen zijn of dat er duidelijk sprake zou zijn van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Het betalen van boetes en gerechtsonkosten is een verplichting en het is niet meer dan normaal dat u die verplichting nakomt. Om de gerechtskosten en de penale boete te betalen, hoeft u niet in België te verblijven, dat kan u ook vanuit het buitenland doen.

Er dient te worden opgemerkt dat het feit dat u volop bezig bent met uw reclassering, geen afbreuk doet aan het feit dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf.

In uw hoorrecht gaf u aan een grote fout te hebben gemaakt en u vroeg een tweede kans. Uw spijtbetuigingen doen echter geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten en bieden geen waarborg dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met gelijkaardige feiten.

Uw gedragingen getuigen van een gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. Uit uw persoonlijk handelen komt een voor de maatschappij gevaarlijke criminele ingesteldheid naar voren waardoor het helemaal niet uit te sluiten valt dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen. Uw grote schuldenlast kan ook een bijkomende motivatie zijn voor een terugkeer naar het drugsmilieu. Overwegende het bijzonder winstgevend en georganiseerde karakter van de drugshandel, bestaat er een reëel en actueel risico voor de openbare orde. De maatschappij dient beschermd te worden tegen de verspreiding van illegale drugs en tegen diegenen die verantwoordelijk zijn voor de verspreiding ervan. Het beëindigen van uw verblijfsrecht is dan ook een noodzakelijke maatregel voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, uw persoonlijke belangen wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

Op 28.02.2023 werd u op de hoogte gesteld van het feit dat overwogen werd om uw recht op verblijf te beëindigen en werd u de mogelijkheid geboden om binnen een termijn van 15 dagen relevante elementen die het nemen van een beslissing zouden kunnen verhinderen of beïnvloeden, aan te voeren. De vragenlijst hoorrecht werd overlopen. U verkoos om deze samen met uw advocaat in te vullen. U ondertekende het ontvangstbewijs van het formulier hoorrecht. U gaf aan alles goed te hebben begrepen. Aan de terugkeerbegeleiding verzocht u een verlenging van de toegestane termijn. Op 28.03.2023 werden de vragenlijst en de bijkomende stavingsstukken door de trajectbegeleider van de gevangenis te Wortel overgemaakt. U verklaarde dat uw taal Pools is; dat u Engels en Nederlands kan lezen/en of schrijven; dat u Pools kan spreken en lezen; dat u sinds juli 2014 in België bent; dat u in het bezit bent van een Poolse identiteitskaart, een Pools rijbewijs, een Pools paspoort en een Belgische E-kaart die op uw officieel adres liggen – (..) Ravels - contactpersoon: O. M. (..) (04xxx/xxxxxxx); dat u geen ziekte hebt die u belemmert te reizen of terug te keren naar uw herkomstland; dat u voor u in de gevangenis belandde woonachtig was in (..) Ravels; dat u feitelijk samenwoont met O. M. (..) ((..) Ravels – 04xx/xxxxxxx); dat u geen familie heeft in België; dat u geen minderjarige kinderen heeft; dat u niet getrouwd bent of een duurzame relatie heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat uw moeder K. H. (..), uw vader K. J. (..) en uw broer K. L. (..) in Polen wonen; dat uw zussen C. A. (..) en K. K. (..) in Duitsland wonen; dat u in 2014 Nederlands niveau 1 en 2 volgde aan de Universiteit te Antwerpen; dat u in 2015 Nederlands niveau 3.1 en 4 volgde aan de Universiteit te Antwerpen; dat u in 2023 Frans niveau 1 volgt in de gevangenis te Wortel; dat u van plan bent om te studeren in België bij Vives afstandsonderwijs; dat u samen met de begeleidster (Lien) van onderwijs (LIO) sinds eind januari 2023 in contact bent met de hogeschool; dat u gewerkt heeft in België: van 04.08.2014 tot 26.09.2014 bij (...); van 01.01.2015 tot 31.12.2015 als zelfstandige bouwvakker; van 08.12.2015 tot 18.03.2016 bij (...); van 23.03.2016 tot 05.06.2016 bij (...); van 09.06.2016 tot 15.06.2016 bij (...); van 22.06.2016 tot 29.06.2016 bij (...); op 02.07.2016 bij (...); van 04.07.2016 tot 08.07.2016 bij (...); op 22.07.2016 bij (...); op 27.07.2016 bij (...); van 01.08.2016 tot 04.03.2017 bij (...); op 04.03.2017 bij (...); van 07.03.2017 tot 28.07.2017 bij (...); op 13.10.2017 bij (...); van 31.07.2017 tot 03.05.2018 bij (...); op 09.06.2018 bij (...); van 01.08.2019 tot 31.08.2019 bij (...); van 14.05.2018 tot 24.10.2019 bij (...); van 05.12.2020 tot 31.12.2020 bij (...) Oud-Turnhout en van 01.01.2021 tot 30.06.2022 als zelfstandige; dat u niet gewerkt heeft in uw land van herkomst of in een ander land dan België; dat u niet werd opgesloten/veroordeeld in een ander land dan België; dat u redenen heeft waarom u niet naar uw eigen land kunt terugkeren, namelijk dat u in 2014 naar België kwam, direct na school; dat u uw toekomst met uw vriendin in België wil opbouwen; dat u behalve uw ouders en broer u niemand heeft in Polen; dat al uw vrienden en kennissen in België zijn; dat

u een grote fout heeft gemaakt waarvoor u nu boet; dat u om een tweede kans vraagt; dat u sinds uw aanhouding in 2019 niks misdaan heeft en volop bezig bent met uw reclassering; dat u van plan bent om uw studies verder te zetten in de richting IT; dat u uw schulden maandelijks afbetaalt; dat u nog steeds uw toekomst samen met uw vriendin in België wil opbouwen; dat jullie aan kinderen denken en graag zouden trouwen.

Volgende stavingsstukken worden toegevoegd: uw verblijfsdocument; een attest hoofdverblijfplaats met adressenhistoriek; een attest gezinssamenstelling; uw belgeschiedenis in de gevangenis van Wortel; uw bezoekgeschiedenis; een brief Onderwijscoördinator gevangenis Wortel; een inschrijving EduKempen 2022-23 Frans; een inschrijving Ligo 2022-23 Open Nederlands; uw loopbaan VDAB; een aanslagbiljet 2015 (inkomen 2014); een aanslagbiljet 2016 (inkomen 2015); een aanslagbiljet 2017 (inkomen 2016); een aanslagbiljet 2018 (inkomen 2017); een aanslagbiljet 2019 (inkomen 2018); een aanslagbiljet 2020 (inkomen 2019); een aanslagbiljet 2021 (inkomen 2020); een aanslagbiljet 2022 (inkomen 2021); een aanvulling op vragen 12 en 13 in de vragenlijst; een observatiefiche gevangenis Wortel; een betaling FOD Financiën - penale boete - december 2022; een betaling FOD Financiën - december 2022; een betaling FOD Financiën - penale boete - januari 2023; een betaling FOD Financiën - januari 2023; een betaling FOD Financiën - penale boete - februari 2023; een betaling FOD Financiën - februari 2023; een betaling FOD Financiën - penale boete - maart 2023; een betaling FOD Financiën - maart 2023 en een brief d.d. 24/11/2022 - betalingsuitnodiging.

In het kader van een beslissing tot beëindiging van het verblijf genomen in toepassing van artikel 44bis § 2 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, moet er rekening gehouden worden met de duur van uw verblijf in het Rijk, uw leeftijd, uw gezondheidstoestand, uw gezins- en economische situatie, uw sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin u bindingen heeft met uw land van oorsprong.

U heeft een relatie met mevrouw O. M. (...) (geboren te Nidzica op (...)1995, van Poolse nationaliteit, EU kaart geldig tot 12.07.2027). Uit deze relatie zijn geen kinderen geboren. Mevrouw bezoekt u zeer regelmatig in de gevangenis. Jullie hebben de intentie te huwen. Mevrouw kwam op dezelfde dag als u aan in België en diende op dezelfde dag als u een verblijfsaanvraag (als werkzoekende) in te Schoten. Jullie stonden steeds op eenzelfde adres ingeschreven.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw familiale- en gezinsbelangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Mevrouw O. (...) heeft de Poolse nationaliteit en heeft recht op verblijf in België. Ze wordt dan ook geenszins verplicht België te verlaten. Desondanks zou zij er vrijwillig voor kunnen kiezen om samen met u terug te keren naar Polen waar jullie de kans zouden hebben het gezinsleven verder te zetten. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in Polen en evenmin blijkt dat uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden. Het gegeven dat mevrouw O. (...) momenteel werkzaam is in een supermarkt, maakt op zich niet dat zij er niet voor zou kunnen kiezen om België te verlaten. Uit niks blijkt immers dat ze in Polen geen (gelijkaardig) werk zou kunnen vinden. Mevrouw kan nauw contact met vrienden en familie in België onderhouden middels regelmatige bezoeken en de moderne communicatiemiddelen.

Uit het vonnis d.d. 30.06.2022 blijkt dat uw omgeving verklaringen aflegde over het vele geld dat u plotseling begon uit te geven. De illegale vermogensvoordelen werden geschat op 600.000 euro. Er kan dus redelijkerwijze aangenomen worden dat mevrouw O. (...) op de hoogte was (of had moeten zijn) van de gepleegde feiten, van de mogelijke gevolgen hiervan op uw verblijf en op jullie toekomstige gezinssituatie.

Mevrouw O. (...) kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Dat het contact met mevrouw O. (...) moeilijker zal verlopen indien zij ervoor zou kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u opgelopen strafrechtelijke veroordeling die op zijn beurt het gevolg is van de feiten die u wetens en willens zelf gepleegd heeft.

Verder verwees u naar uw zussen C. A. (...) en K. K. (...) die in Duitsland wonen. Los van het feit dat een verwantschapsrelatie met hen niet aangetoond werd, kan opgemerkt worden dat onderhavige beslissing geen impact heeft op uw relatie met hen. Indien u nadat uw recht op verblijf beëindigd werd en u aan Justitie voldaan heeft gerepatrieerd wordt naar Polen, zal u enkel een inreisverbod voor het grondgebied opgelegd worden. U kan contact met hen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Volgens het inlichtingenblad horend bij uw verblijfsaanvraag zou u sinds 16.06.2014 in België verblijven. U was dus 19 jaar oud bij aankomst in België en u bent momenteel bijna 28 jaar. Er werd bewezen dat u van 27.11.2018 tot 13.05.2019 deel uitmaakte van een criminele organisatie die zich bezighield met uithalingen van drugs uit de containers afkomstig van zeeschepen. Van 13.05.2019 tot 01.04.2020 was u van uw vrijheid beroofd en sinds 05.10.2022 verblijft u wederom in de gevangenis. Uw strafeinde werd bepaald op 13.11.2027.

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, België zou verlaten. Er kan immers opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van bijna 9 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst.

Er kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Polen, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing zal vergen. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken in Polen of daar waar u zich zou gaan vestigen.

Dat u Nederlands en Frans gestudeerd heeft is op zich geen bijzondere omstandigheid. U wenste zich in België te vestigen en dan is het normaal dat men ook de taal leert.

Het gegeven dat u in België gewerkt heeft en dat u officieel als zelfstandige aangesloten was bij een sociale verzekeringskas van 01.01.2015 tot 31.12.2015 en van 01.01.2021 tot 31.03.2022 is niet van die aard om overwogen maatregel te milderen. Bovendien kan opgemerkt worden dat de gepleegde straffbare feiten een hunker naar snel winstbejag aantonen. U werkte van 29.10.2018 tot 24.10.2019 als reeferman voor de firma (...) NV op de kaaïen waar u betrokken was bij verschillende uithalingen van cocaïne, u misbruikte uw tewerkstelling voor criminele doeleinden. U was blijkbaar niet tevreden met wat u verdiende en wilde dit verder aanvullen met opbrengsten uit illegale activiteiten. De vaardigheden die u tijdens uw werk in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in uw thuisland of daar waar u zich zal vestigen van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u in Polen, of daar waar u zich zal vestigen, geen werk zou kunnen vinden om in uw eigen levensonderhoud te voorzien.

U verklaarde eveneens dat u van plan bent om uw studies verder te zetten in de richting IT. Ook wat dit betreft liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u deze studies niet zou kunnen aanvatten in Polen.

Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grond waarvan een terugkeer naar Polen, uw land van herkomst, niet verwacht zou mogen worden. U kan in allé redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er het grootste deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. Uit de belgeschiedenis in de gevangenis blijkt dat u telefoneert naar Poolse nummers. Uw broer K. Y. P. (...), uw schoonzus P.-K. M. (...) en hun twee kinderen: K. M. (...) en K. M. (...) werden volgens het rijksregister op 01.01.2020 naar Polen afgeschreven. U verklaarde eveneens in het hoorrecht dat uw ouders en uw broer K. L. (...) in Polen wonen. U hebt dus een sociaal vangnet in Polen dat u kan helpen bij het opbouwen van uw leven.

De gedragingen die aan uw strafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van allé door u aangevoerde omstandigheden wordt op grond van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van straffbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"B. Nopens de nietigverklaring van de beslissing tot beëindiging van het verblijf: schending van art. 8 EVRM, art. 44bis, §2 en §4 en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel

a. Relevante bepalingen

Verzoeker verwijst naar volgende relevante bepalingen en principes voor huidig verzoekschrift:

- Artikel 8 EVRM

Volgens artikel 8 van het EVRM heeft eenieder recht op eerbiediging van zijn gezinsleven en privéleven:

1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

De Staat gaat haar beoordelingsmarge te buiten en schendt artikel 8 van het EVRM wanneer zij faalt op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken. (EHRM 28 juni, Nuñez/Noorwegen, §84)

- Artikel 44bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

§ 2. De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

[...]

§ 4. Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Het begrip "openbare orde" veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip „openbare veiligheid" betreft, blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Justitie dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt en dat bijgevolg de aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook de aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar kunnen brengen (HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, nr. 83)

Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Ze moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. (HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, nr. 59-61)

Het gedrag van de betrokken persoon moet een reële en actuele bedreiging vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., nr. 30)

Alvorens een besluit te nemen om redenen van openbare orde of openbare veiligheid, dient rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van de betrokkene op het grondgebied, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie en de mate waarin er bindingen zijn met het land van oorsprong. (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., nr. 32)

- Art. 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

§ 2. De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. De feiten die deze beslissingen rechtvaardigen worden vermeld, behalve indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten. Wanneer de in artikel 39/79, § 1, tweede lid, bedoelde beslissingen gebaseerd zijn op feiten die beschouwd worden als dwingende redenen van nationale veiligheid wordt in deze beslissingen vermeld dat ze gebaseerd zijn op dwingende redenen van nationale veiligheid in de zin van artikel 39/79, § 3.

[...]

- Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

Art 2: de bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel I moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art 3: De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.

De formele motiveringsplicht schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071)

De motivering moet draagkrachtig zijn, wat wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654)

De materiële motiveringsplicht houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen. (RvV 26 april 2022, nr. 271.908)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan verwerende partij de plicht op om zich te baseren op een correcte en volledige feitenvinding. (RvV 29 april 2022 nr. 272.127).

b. Nopens het einde van het verblijf wegens ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid

1.

Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde mogen uitsluitend zijn gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt. Ze moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel. (HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, nr. 59-61)

Het gedrag van de betrokken persoon moet een reële en actuele bedreiging vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., nr. 30)

Verwerende partij oordeelt ten onrechte dat verzoeker een gedrag vertoont waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging van de samenleving blijkt.

2.

Het gebrek aan normbesef waar de bestreden beslissing naar verwijst, wordt tegengesproken door de verklaringen die verzoeker heeft gedaan in het kader van zijn hoorrecht, waarbij hij aangeeft een grote fout begaan te hebben.

Verzoeker relativeert de feiten niet.

Desalniettemin blijkt uit het dossier dat verzoeker zich op allerlei manieren blijft inzetten en een toekomst wenst op te bouwen:

- Op 13 mei 2019 werd verzoeker onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Antwerpen wegens inbreuk op de drugswetgeving en bendevoorming. Vanaf 23 juli 2019 mocht verzoeker evenwel het aanhoudingsmandaat onder elektronisch toezicht ondergaan. Op 1 april 2020 werd verzoeker vrijgesteld ten gevolge van de opheffing van het bevel tot aanhouding onder voorwaarden.
 - ➔ Verzoeker heeft zich steeds gehouden aan de maatregelen die werden opgelegd
- Verzoeker is enorm ijverig en toont veel motivatie om de detentietijd vanuit onderwijsopgave zinvol in te vullen.
 - Zo volgt hij een cursus Frans en verfijnt hij zijn Nederlands.
- Uit de observatiefiche van de penitentiaire inrichting te Wortel blijkt dat verzoeker goed werkt en goed gedrag vertoont.
- Verzoeker betaalt zijn schulden maandelijks af.

3.

Verzoeker kan dus aantonen dat hij op het goede pad is en dat zijn persoonlijk gedrag geen werkelijke, actuele of voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verwerende partij gaat er ten onrechte van uit dat dit niet zo is, gezien er een risico is dat verzoeker een gevaar vormt indien hij opnieuw in vrijheid is.

Er wordt door verwerende partij verwezen naar het risico dat verzoeker opnieuw contact opneemt met personen in het drugsmilieu.

Volgens verwerende partij zou de uitstaande geldboete een motivatie zijn voor verzoeker om opnieuw het drugsmilieu in te gaan om zijn geldboete te kunnen af te betalen.

De redenen die verwerende partij geeft zijn uiterst merkwaardig, gezien deze redenering inhoudt dat de straf zoals opgelegd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 30 juni 2022 tot recidive zou leiden.

Justitie zou met andere woorden bewust een torenhoge boete opleggen, zodat verzoeker deze boete enkel kan afbetalen mits er opnieuw strafbare feiten gepleegd worden?

Deze redenering houdt geen steek en toont aan dat verwerende partij tijdens het nemen van de beslissing weinig vertrouwen heeft in het Justitieel apparaat.

Verwerende partij gaat ten onrechte uit van een hypothetische bedreiging, die helemaal nergens steun vindt.

Uit het dossier blijkt integendeel dat verzoeker wel degelijk op het goede pad is.

De bestreden beslissing is uitsluitend gebaseerd op de veroordeling van verzoeker door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen d.d. 30 juni 2022.

4.

Door het nemen van de bestreden beslissing, schendt verwerende partij art. 44bis, §2 Vreemdelingenwet. Verwerende partij toont niet aan dat gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging vormen voor het fundamenteel belang van de samenleving. Er wordt namelijk vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

De motiveringsplicht schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan verwerende partij de plicht op om zich te baseren op een correcte en volledige feitenvinding.

Bijgevolg schendt verwerende partij eveneens de motiveringsplicht alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

c. Nopens de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de bindingen met het land van oorsprong

Bij het nemen van de beslissing tot beëindiging tot verblijf d.d. 27 april 2023, heeft de Minister onterecht onvoldoende rekening gehouden met de duur van het verblijf van verzoeker in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de bindingen met het land van oorsprong, en heeft hierdoor alleszins een incorrecte belangenafweging gemaakt.

1.

Duur van het verblijf

Verzoeker verblijft al sinds 2014 in België.

Op 19 jarige leeftijd, verhuisde verzoeker naar België in de hoedanigheid van student.

Uit het dossier blijkt dat verzoeker sedertdien onafgebroken verblijft op Belgisch grondgebied.

Verzoeker is bijgevolg al bijna 9 jaar in België, wat ongeveer neerkomt op 1/3 van zijn leven.

2.

Gezinssituatie

Verwerende partij betwist niet dat verzoeker zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM, maar heeft ten onrechte geen correcte belangenafweging gemaakt bij het nemen van de bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf d.d. 27 april 2023.

Verwerende partij gaat er ten onrechte van uit dat er geen onoverkomelijke hinderpalen zijn die de voortzetting van het gezinsleven in Polen verhinderen.

Zo zou mevrouw O. (...), de vriendin van verzoeker er zelf voor kunnen kiezen om het land te verlaten en een gezinsleven te starten in Polen.

Mevrouw is in België werkzaam sedert 2014, heeft een netwerk uitgebouwd van kennissen en vrienden en is inmiddels geïntegreerd.

Zij is al sinds 2014 samen met verzoeker, en uit de bezoek geschiedenis van de penitentiare inrichting te Wortel blijkt ook dat ze meer dan geregeld op bezoek gaat bij verzoeker.

Verwerende partij gaat er ten onrechte van uit dat mevrouw O. (...) perfect kan verhuizen naar Polen om het gezinsleven met verzoeker daar voort te zetten.

Meer nog, stelt verwerende partij dat mevrouw O. (...) ervoor kan kiezen om in België te blijven en contact te onderhouden met verzoeker.

Moderne communicatiemiddelen zijn onvoldoende om een gezinsband te onderhouden, en des te meer nu verzoeker tijdens het hoorrecht te kennen heeft gegeven dat hij samen met mevrouw O. (..) aan kinderen denkt.

Op dit punt wordt de bestreden beslissing niet gemotiveerd.

Ten overvloede werpt verzoeker op dat mevrouw O. (..) de facto verplicht wordt om te verhuizen naar Polen moest ze een gezin willen stichten met verzoeker, wat een schending van het vrij verkeer van personen in de EU vormt.

3.

Sociale en culturele integratie in het Rijk

Verzoeker is de Nederlandse taal machtig. Zo behaalde hij aan de UAntwerpen niveau 4, wat overeenkomt met niveau B2 volgens het Europees Referentiekader voor talen.

Dit komt overeen met het minimum niveau dat vereist is om aan de slag te gaan als sociaal tolk.

De kennis van de Nederlandse taal, uit zich ook in de vragenlijst die verzoeker zonder al te veel moeite heeft kunnen invullen in het Nederlands.

Verzoeker is intussen bezig met een cursus Frans en een verfijningscursus Nederlands om zelfs nog beter te integreren in België.

Verwerende partij relateert ten onrechte het feit dat verzoeker Nederlands en Frans leert.

Zoals aangegeven, is het niveau van verzoeker bijzonder hoog en blijft hij zich inzetten om het Nederlands te perfectioneren.

Tijdens het hoorrecht verklaart verzoeker eveneens dat al zijn vrienden en kennissen in België wonen.

Zijn vriendin, mevrouw O. (..), woont eveneens in België.

Verzoeker woont al sinds zijn 19e levensjaar, m.a.w. gedurende heel zijn professionele levensloop in België, en heeft bijgevolg ongeveer 1/3 van zijn leven in België gespendeerd.

4.

De bindingen met het land van oorsprong

Verwerende partij meent dat niet is gebleken dat verzoeker geen enkele binding meer zou hebben met Polen.

Verzoeker verklaarde in het kader van het hoorrecht dat hij buiten zijn ouders en zijn broer niemand in Polen heeft.

Het loutere feit dat zijn ouders en broer daar nog woonachtig zijn, houdt niet in dat zij bereid zijn te fungeren als sociaal vangnet in Polen.

Het feit dat verzoeker de Poolse taal machtig is, is onvoldoende om te concluderen dat er voldoende bindingen zijn met het land van oorsprong.

5.

Verwerende partij gaat haar beoordelingsmarge te buiten en schendt artikel 8 van het EVRM gezien zij faalt op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken.

Er wordt onterecht onvoldoende rekening gehouden met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De motiveringsplicht schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan verwerende partij de plicht op om zich te baseren op een correcte en volledige feitenvinding.

Bijgevolg schendt verwerende partij eveneens de motiveringsplicht alsook het zorgvuldigheidsbeginsel. ”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de

opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing tot beëindiging van het verblijf geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. Verder wordt na een feitelijk overzicht van de situatie van verzoekende partij erop gewezen dat *“(h)et beëindigen van (haar) verblijfsrecht (...) dan ook een noodzakelijke maatregel (is) voor de bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafbare feiten daar (haar) gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving”*. Verder wordt het gezins- en privéleven van verzoekende partij besproken en wordt vastgesteld dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan de private belangen van verzoekende partij.

De verzoekende partij kan niet ernstig voorhouden dat een samenlezing van de bepaling waarop de beslissing tot beëindiging van het verblijf steunt met de concrete feitelijke argumentering in de beslissing geen afdoende motivering vormt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de bestreden beslissing, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.5. Artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt:

“§ 2.

De minister kan een einde maken aan het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden die krachtens de artikelen 42quinquies en 42sexies een duurzaam verblijfsrecht hebben verkregen, alleen om ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.”

§ 4 van voormeld artikel bepaalt verder:

“§ 4.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde overweegt een beslissing zoals bedoeld in de paragrafen 1, 2 of 3 te nemen, houdt hij rekening met de duur van het verblijf van de burger van de Unie of zijn familielid op het grondgebied van het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Artikel 45, §§1 en 2 van de Vreemdelingenwet luidt verder:

“§ 1.

De redenen van openbare orde, nationale veiligheid en volksgezondheid bedoeld in de artikelen 43 en 44bis mogen niet worden aangevoerd voor economische doeleinden.

§ 2.

De in de artikelen 43 en 44bis bedoelde beslissingen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken burger van de Unie of zijn familielid.

Eerdere strafrechtelijke veroordelingen zijn als zodanig geen reden voor dergelijke beslissingen.

Het gedrag van de burger van de Unie of van zijn familielid moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving zijn. Motiveringen die los staan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

*Om te beoordelen of de burger van de Unie of zijn familielid een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid vormt, kan de minister of zijn gemachtigde, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving of van de verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie, en als hij het onontbeerlijk acht, aan de lidstaat van oorsprong en, eventueel aan andere lidstaten, inlichtingen vragen over de gerechtelijke antecedenten van de betrokkene. Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen.
(...)”*

De artikelen 44bis en 45 van de Vreemdelingenwet, die respectievelijk werden hersteld en vervangen door de artikelen 26 en 35 van de wet van 24 februari 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het doel de bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid te versterken (BS 19 april 2017), vormen een omzetting van de artikelen 27 en 28 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 32 in fine en 34-37, zie ook bijlage, p. 138-143).

In de voorbereidende werken van de wet van 24 februari 2017 grijpt de wetgever herhaaldelijk terug naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het HvJ) om de begrippen “openbare orde”, “nationale veiligheid”, “ernstige redenen” en “dwingende redenen” nader te duiden.

Het HvJ heeft deze begrippen in het kader van de artikelen 27 en 28 van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien in de mogelijkheid voor lidstaten om beperkende maatregelen inzake het inreisrecht en het verblijfsrecht, dan wel verwijderingsbeslissingen te nemen om redenen van openbare orde en nationale veiligheid, al meermaals nader uitgelegd (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis; HvJ 4 oktober 2012, C-249/11, Byankov).

In zijn rechtspraak licht het HvJ toe dat het begrip “openbare orde” hoe dan ook, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Wat het begrip “openbare veiligheid” betreft, zet het HvJ in zijn rechtspraak uiteen dat dit begrip zowel de interne als de externe veiligheid van een lidstaat dekt. Bijgevolg kunnen een aantasting van het functioneren van instellingen en essentiële openbare diensten, risico's voor het overleven van de bevolking, het risico van een ernstige verstoring van de externe betrekkingen of van de vreedzame co-existentie van de volkeren, alsook een aantasting van militaire belangen, de openbare veiligheid in gevaar brengen (HvJ 13 september 2016, C-166/14, Rendon Marin, pt. 83).

Verder moeten “ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid” worden onderscheiden van gewone “redenen van openbare orde of nationale veiligheid” en “dwingende redenen van openbare orde of nationale veiligheid”. “Ernstige redenen” vertalen het idee dat de omstandigheden van het geval een belangrijkere graad van ernst moeten vertonen dan de gewone “redenen” terwijl “dwingende redenen” vereisen dat de omstandigheden van het geval nog ernstiger zijn. Daaruit volgt dat het begrip “ernstige redenen” breder is dan het begrip “dwingende redenen” (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 23 met verwijzing naar rechtspraak van het HvJ. Op pagina 37 wordt verwezen naar de commentaar op pagina 23 die volledig is over te nemen voor de situatie van Unieburgers en hun familieleden; zie ook HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 19).

De algemene vaststelling dat strafbare feiten werden gepleegd die de openbare orde of nationale veiligheid in het gedrang kunnen brengen, volstaat op zich niet om beperkende verblijfsmaatregelen te nemen. Maatregelen die worden genomen ter bescherming van de openbare orde, zoals een beëindiging van verblijf, mogen uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling waaruit een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving blijkt, zoals artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet stipuleert (zie in deze zin HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 59-61). Dit impliceert een individueel onderzoek van het voorliggende geval.

In die zin kan het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf geen reden of motivering vormen voor de beëindiging van een verblijfsrecht. Dit betekent evenwel niet dat strafrechtelijke veroordelingen niet mee in overweging mogen worden genomen binnen het individueel onderzoek naar een eventuele beëindiging van het verblijfsrecht omwille van ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Immers kan uit de omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijken dat een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt die de beëindiging van het verblijfsrecht noodzaakt om de openbare orde of de nationale veiligheid te beschermen (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau, pt. 28).

Bij het beoordelen van een bedreiging voor de openbare orde moet rekening worden gehouden met de aard en ernst van de strafbare feiten, het aantal strafbare feiten en de veroorzaakte schade. Naast voldoende ernstig en werkelijk, dient deze bedreiging ook actueel te zijn. De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24). Het is aan de nationale overheden, in casu de verwerende partij, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten. De verwerende partij moet derhalve haar besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier. Hierbij weze opgemerkt *“dat het ook mogelijk is dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag voldoet aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging van de openbare orde”* (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77 Bouchereau, pt. 29). In deze zin heeft ook het EHRM geoordeeld dat in sommige gevallen de ernst van een misdrijf op zichzelf genoeg kan zijn om een beperkende verblijfsmaatregel te rechtvaardigen (EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A. v. Verenigd Koninkrijk, § 63).

Artikel 45, § 2 van de Vreemdelingenwet onderlijnt verder dat de in de artikelen 43 en 44bis van de Vreemdelingenwet bedoelde beslissingen *“in overeenstemming [moeten] zijn met het evenredigheidsbeginsel”*.

Artikel 44bis, § 4 van de Vreemdelingenwet stipuleert verder dat rekening moet worden gehouden met volgende elementen: de duur van het verblijf van betrokkene en zijn familieleden op het grondgebied van het Rijk; zijn leeftijd; zijn gezondheidstoestand; zijn gezins- en economische situatie; zijn sociale en culturele integratie in het Rijk, en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Deze evenredigheidstoets moet worden uitgevoerd met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 8 van het EVRM. In de beoordeling of de voorgenomen inmenging evenredig is aan het nagestreefde legitieme doel (belangenafweging), dient onder meer rekening te worden gehouden met de aard en de ernst van het gepleegde strafbare feit, de duur van het verblijf van de belanghebbende in de gastlidstaat, de tijd die is verstreken sinds het strafbare feit is gepleegd en het gedrag van de belanghebbende in die periode, alsook de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden met de gastlidstaat (HvJ 29 april 2004, gevoegde zaken C-482/01 en C-493/01, Orfanopoulos en Oliveri, pt. 95-99; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 52-53; HvJ 13 september 2016, C-304/14, CS, pt. 48-49 en HvJ 13 september 2016, C-165/14, Rendon Marin, pt. 66). Bij een beëindiging van een verblijfsrecht omwille van redenen van openbare orde of nationale veiligheid moet dus rekening worden gehouden met de grondrechten.

Bovenstaande wordt ook bevestigd in de voorbereidende werken: *“Er moet ook worden onderstreept dat de beslissing in alle gevallen volgt uit een individueel onderzoek, waarbij de belangen tegen elkaar worden afgewogen. Daarbij wordt gelet op het eerbiedigen van de fundamentele rechten en vrijheden, waaronder de eerbiediging van het gezinsleven en het recht op bescherming tegen foltering en onmenselijke of veranderende behandeling.”* (Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 18).

2.6. Uit het gegeven dat de bestreden beslissing als juridische grondslag artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet vermeldt, volgt dat de staatssecretaris verzoekende partij beschouwt als een Unieburger met duurzaam verblijf. In dat geval kan de staatssecretaris een einde maken aan het verblijfsrecht wanneer er ernstige redenen van openbare orde of nationale veiligheid zijn.

2.7. Zoals duidelijk blijkt uit de motieven heeft de verwerende partij – in tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt - niet enkel verwezen naar de veroordeling die de verzoekende partij op 30 juni 2022

heeft opgelopen maar heeft zij tevens geduid voor welke feiten verzoekende partij veroordeeld werd, wat de modus operandi was en welke strafmaat haar werd opgelegd. Zo stelt de verwerende partij vast dat verzoekende partij zich, wetens en willens, in het kader van een criminele vereniging schuldig heeft gemaakt aan cocaïnehandel en dit op verschillende data, gesitueerd tussen eind 2018 en mei 2019. In haar functie als reeferman op de kaaien voor een firma was verzoekende partij betrokken bij verschillende uithalingen van ladingen cocaïne uit containers. De feiten kaderen zich in internationale drugstrafiek. Verzoekende partij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes jaar en een geldboete van 48 000 euro.

De verwerende partij wijst erop dat feiten van internationale drugstrafiek bijzonder ernstig zijn. Zij stelt:

“Het zorgt ervoor dat cocaïne op grote schaal wordt verspreid binnen de samenleving, hetgeen niet alleen schadelijke gevolgen heeft voor de gezondheid van de individuele gebruiker maar ook leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien zijn de financiële belangen dermate groot dat ook geweld en bedreigingen met het oog op recupereren van de ingevoerde cocaïne niet geschuwd worden. Tenslotte zijn er ook economische repercussies gelet op de grote illegale geldstromen die met deze internationale trafiek gepaard gaan. De opbrengst van dergelijke handel kan in België of andere Europese landen worden gebruikt om andere misdrijven te financieren en kan op een illegale manier worden doorgesluisd naar de legale économie, die daardoor wordt verstoord. De bedragen betaald aan de leveranciers in de landen van herkomst van de drugs, komen ook daar terecht in criminele circuits die de stabiliteit en veiligheid van die landen ernstig kunnen ontwrichten. Criminele organisaties en hun leden vormen een ernstige bedreiging voor de openbare veiligheid.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige économie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9. en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C- 348/96, Jurispr. blz. 1-11, punt 22. en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).

De feiten zijn zeer ernstig en getuigen van een totaal gebrek aan normbesef. U had bij het plegen van de feiten enkel gemakkelijk en groot geldgewin voor ogen en stond op generlei wijze stil bij het leed dat dergelijke drugs berokkent bij de afnemers en het gevaar voor de sociale ordening die er uit voortvloeit. Uw gedrag getuigt van een gevaarlijke ingesteldheid zonder enige bekommernis voor de volksgezondheid, hetgeen duidelijk bedreigend is voor de openbare veiligheid. Het deelnemen aan dergelijke feiten getuigt van een laakbare ingesteldheid. De in uw hoofde bewezen feiten zijn ernstig en van aard de openbare veiligheid, de maatschappelijke orde en de volksgezondheid in het gedrang te brengen. De ernst van de door u gepleegde feiten wordt verder benadrukt door de tegen u uitgesproken straf. Gelet op het zeer lucratief karakter van de feiten is het gevaar op recidive zonder meer aanwezig. Ondanks het gegeven dat de feiten die leidden tot de veroordeling d.d. 30.06.2022 gepleegd werden tussen 11.12.2018 en 09.05.2019, u van 23.07.2019 tot 01.04.2020 de voorlopige hechtenis onder

elektronisch toezicht onderging, u vrij was onder voorwaarden in de periode van 01.04.2020 tot 05.10.2022 en in die periode niet betrap werd op het plegen van nieuwe inbreuken op de drugwetgeving, wordt u geacht door uw persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving te vormen. Het grootste deel van de tijd dat u vrij was, was de procedure voor strafrechtelijke bestrafing immers hangende. Het risico dat u na uw vrijlating opnieuw contact opneemt met uw kompanen in het drugsmilieu, blijft reëel. Drugstrafiek is nu eenmaal veel lucratiever dan een reguliere tewerkstelling. Uw uitstaande geldboete kan ook een bijkomende motivatie zijn voor een terugkeer naar het drugsmilieu.”

De Raad kan de verwerende partij geheel volgen in haar vaststelling dat de feiten die de verzoekende partij gepleegd heeft zeer ernstig zijn en getuigen van een totaal gebrek aan normbesef. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat de door de verzoekende partij gepleegde feiten het niveau van ernst behalen om de bestreden beslissing te treffen. De Raad wijst er daarbij op dat zowel het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) als het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) al herhaaldelijk de ernst en de maatschappelijke impact van drugsmisdrijven hebben benadrukt. Beide hoven wijzen op de vernietigende gevolgen van drugs op mensenlevens alsook op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit. Het Hof van Justitie heeft met name geoordeeld dat georganiseerde drugshandel, quod in casu – verzoekende partij werd veroordeeld wegens het invoeren, uitvoeren en vervoeren van cocaïne zonder vergunning met de omstandigheid dat het misdrijf een daad van deelneming is aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging en zij wetens en willens betrokken is geweest bij een criminele organisatie – een diffuse vorm van criminaliteit is, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Drugshandel wordt gezien als een bedreiging voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van burgers, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het HvJ heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan. Als gevolg van deze overwegingen, besluit het HvJ derhalve dat de *“de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid’ valt”* (HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis). Ook het EHRM beschouwt de drugshandel als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen en stelt dat Staten in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding van drugs (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia/Frankrijk, § 54; EHRM 11 juli 2002, nr. 56811/00, Amrollahi/Denemarken, § 35; EHRM 10 juli 2003, nr. 53441/99, Benhebba/Frankrijk, § 35; EHRM 1 december 2016, nr. 77036/11, Salem/Denemarken, § 66).

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat, wanneer blijkt dat verzoekende partij aast op gemakkelijk geldgewin en daarbij niet terugdeinst om zwaarwichtige criminele feiten te plegen, redelijkerwijze kan aangenomen wordt dat – aangezien drugstrafiek zeer lucratief is – het risico op recidive zonder meer aanwezig is. Zoals de verwerende partij ook niet kennelijk onredelijk gemotiveerd heeft doet het gegeven dat zij in de periode dat zij onder elektronisch toezicht stond niet betrap werd op het plegen van nieuwe inbreuken op de drugwetgeving daar niets aan af gelet op het feit dat de procedure voor strafrechtelijke bestrafing op dat moment nog hangende was. Het risico dat verzoekende partij opnieuw contact zoekt met haar kompanen uit het drugsmilieu eenmaal vrijgelaten blijft immers reëel, net omdat drugstrafiek nu eenmaal veel lucratiever is dan een reguliere tewerkstelling. Door louter te herhalen dat zij zich steeds aan de aan haar opgelegde maatregelen in het kader van het elektronisch toezicht heeft gehouden, slaagt verzoekende partij er geenszins in de kennelijke onredelijkheid van voorgaande vaststelling aan te tonen.

Verder blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het correct gedrag van de verzoekende partij in de gevangenis, het feit dat zij haar penale boete en gerechtskosten afbetaalt en dat zij haar spijt heeft betuigd in het hoorrecht. De verwerende partij oordeelt dat: *“Het feit dat u zich correct gedraagt in de gevangenis -een periode waarin u onder een strenge overheidscontrole staat en de vrijheid om uw eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen is onderworpen- en uw tijd daar zo nuttig mogelijk besteedt, houdt niet noodzakelijk in dat er geen gevaar meer van u uitgaat zodra u in vrijheid bent.*

Het gegeven dat u uw penale boete en de gerechtsonkosten betaalt betekent evenmin noodzakelijkerwijze dat u tot inkeer zou gekomen zijn of dat er duidelijk sprake zou zijn van een gedragswijziging die afbreuk vermag te doen aan het ernstig, reëel en actueel gevaar dat u vormt voor de openbare orde. Het betalen van boetes en gerechtsonkosten is een verplichting en het is niet meer dan normaal dat u die verplichting

nakomt. Om de gerechtskosten en de penale boete te betalen, hoeft u niet in België te verblijven, dat kan u ook vanuit het buitenland doen.

Er dient te worden opgemerkt dat het feit dat u volop bezig bent met uw reclassering, geen afbreuk doen aan het feit dat u veroordeeld werd voor een ernstig misdrijf.

In uw hoorrecht gaf u aan een grote fout te hebben gemaakt en u vroeg een tweede kans. Uw spijtbetuigingen doen echter geen afbreuk aan de zwaarwichtigheid van de feiten en bieden geen waarborg dat u zich niet opnieuw zou kunnen inlaten met gelijkaardige feiten."

Gelet op de bijzondere aard en ernst van de feiten die verzoekende partij heeft gepleegd, gelet op het gegeven dat verzoekende partij in het verleden overging tot zwaarwichtige inbreuken op de drugswetgeving enkel omwille van snel en gemakkelijk geldgewin waarbij haar zucht naar gemakkelijk en grof geldgewin - ten koste van de fysische en psychische gezondheid van de gebruikers - blijk geeft van een gevaarlijke en immorele ingesteldheid, gelet op het zeer lucratief karakter van de drugtrafiek waaraan zij deelnam, gelet op het gegeven dat deze feiten kaderen in een internationale drugstrafiek, komt het de Raad geenszins kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij tot het besluit is gekomen dat de verzoekende partij nog steeds een ernstig en actueel gevaar uitmaakt voor de openbare orde en dit ondanks het feit dat zij tijdens haar voorwaardelijke invrijheidstelling niet betrappt is op het plegen van nieuwe feiten, zij zich correct gedraagt in de gevangenis, haar tijd aldaar zinvol besteedt en werkt aan haar reclassering, zij haar boete en gerechtskosten afbetaalt en zij haar spijt heeft betuigd. Zoals de verwerende partij immers ook terecht motiveert staat verzoekende partij onder een strenge overheidscontrole en is haar vrijheid om haar eigen gedrag te bepalen aan ernstige beperkingen onderworpen. Eenmaal die beperkingen wegvallen is het, gelet op het zeer lucratieve karakter van drugstrafiek en de ingesteldheid van verzoekende partij waarvan deze feiten blijk hebben gegeven, redelijk te stellen dat er nog steeds een recidivegevaar bestaat. Het betalen van boetes en gerechtskosten is verder een verplichting zodat dit niet gaat om een louter vrijwillige keuze van verzoekende partij. Ook de gratuite spijtbetuigingen die verzoekende partij geuit heeft in het kader van haar hoorrecht voorafgaand aan de bestreden beslissing doen geen afbreuk aan het vastgestelde recidivegevaar. In tegenstelling tot wat zij voorhoudt kan niet aangenomen worden dat het vastgestelde gebrek aan normbesef met een spijtbetuiging is weggevaagd. Verzoekende partij gaat er immers geheel aan voorbij dat de feiten waartoe zij zich laten verleiden heeft zeer ernstig zijn en dat zij vrijwillig hieraan heeft deelgenomen, net omdat zij uit was op gemakkelijk geldgewin. Dit doet terecht getuigen van een totaal gebrek aan normbesef, een immorele ingesteldheid en een manifeste afwezigheid van eerbied voor sociale en morele waarden. De verzoekende partij beperkt zich in wezen tot een herhaling van welbepaalde gegevens die haar zaak kenmerken, maar toont hiermee nog niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste feitelijke gegevens, op onredelijke wijze of met miskennis van de wet tot haar beoordeling is gekomen. Bovendien is het eigen aan een beoordeling van een risico op recidive dat er op basis van de voorliggende gegevens een inschatting wordt gemaakt van de mogelijkheid dat de verzoekende partij in de toekomst opnieuw hervalt in ernstige strafbare gedragingen. Een inschatting van een dergelijk risico houdt niet in dat de verwerende partij moet aantonen of bewijzen dat de verzoekende partij met stellige zekerheid zal recidiveren. In casu komt het de Raad niet onredelijk voor dat de verwerende partij, op grond van de vaststellingen die zij in de bestreden akte heeft veruitwendigd, besluit dat er van de verzoekende partij een actueel en ernstig gevaar uitgaat voor de openbare orde.

Waar verzoekende partij het voorts oneens is met de motivering dat de opgelegde penale boete een bijkomende motivatie voor haar kan zijn om terug te keren naar het drugsmilieu, wijst de Raad erop dat dit slechts een bijkomend motief is om te besluiten tot het actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde. Zelfs zonder dit bijkomend motief, blijft de vaststelling dat zij door haar gedrag geacht wordt een actueel en ernstig gevaar te zijn voor de openbare orde overeind, zoals blijkt uit de bespreking hoger. Daarenboven acht de Raad het ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dit bijkomend motief hanteert. Daarmee bedoelt de verwerende partij geenszins dat Justitie bewust een hogere boete zou opleggen om verzoekende partij ertoe aan te zetten opnieuw strafbare feiten te plegen, maar doelt zij net op het gegeven dat verzoekende partij, gelet op haar ingesteldheid, zich in het verleden heeft laten verleiden door gemakkelijk geldgewin en dat het feit dat zij nog een boete moet betalen, thans een bijkomende stimulans kan zijn voor haar om zich opnieuw te wenden tot het drugsmilieu, net omdat zij zich liever laat leiden door gemakkelijk geldgewin dan louter via reguliere tewerkstelling zich van een inkomen te voorzien en aan haar financiële verplichtingen te voldoen. De Raad benadrukt hierbij dat de verwerende partij in het licht van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bevoegd is om op basis van een eigen individueel onderzoek na te gaan of het persoonlijk gedrag van een vreemdeling een actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, waarbij zij op grond van een eigen feitenvinding een inschatting kan maken van de neiging die de verzoekende partij vertoont om naar de toekomst toe opnieuw strafbare gedragingen te plegen. De verwerende partij beschikt daarbij over een eigen vrije

appreciatiebevoegdheid. Met haar betoog toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij, die rekening heeft gehouden met alle relevante elementen die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat er een reëel recidivegevaar is.

2.8. Verzoekende partij meent voorts dat onvoldoende rekening werd gehouden met haar persoonlijke belangen in België. Zij wijst op de duur van haar verblijf, haar gezinssituatie, haar sociale en culturele integratie en het gebrek aan binding met het land van herkomst.

2.9. Zoals hoger reeds aangegeven moet de evenredigheidstoets voorzien in artikel 44bis, § 4 van de Vreemdelingenwet uitgevoerd worden met inachtneming van de fundamentele rechten waarvan het HvJ de eerbiediging verzekert, in het bijzonder het recht op eerbiediging van het privéleven en het gezins- en familieleven dat is neergelegd in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven is niet absoluut. Het EHRM heeft er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, hebben de verdragsstaten de taak om de openbare orde te waarborgen en om hierbij de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Wanneer er sprake is van een situatie van weigering van voortgezet verblijf, zoals een beëindiging van verblijf, dan vormt zulke maatregel een inmenging in de uitoefening van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Bijgevolg dient in dat geval het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Binnen de grenzen gesteld door artikel 8, tweede lid van het EVRM, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door één of meerdere in de deze bepaling vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om één van deze doelen te bereiken (proportionaliteit).

Deze laatste vereiste impliceert dat er een belangenafweging plaatsvindt waarbij een *“fair balance”* moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie, enerzijds, en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde, anderzijds (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76).

In deze belangenafweging moeten vanzelfsprekend alle van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, quod in casu, heeft het EHRM een aantal welbepaalde criteria geformuleerd die nationale overheden in het maken van een billijke belangenafweging moeten leiden, namelijk de zogenaamde Boultif/Üner criteria (EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51).

Het betreft hier:

- (1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf;
- (2) de duur van het verblijf in het gastland;
- (3) het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van betrokkene tijdens die periode;
- (4) de nationaliteit van alle betrokkenen;

- (5) de gezinssituatie van de betrokkene, zoals duur van het huwelijk alsook andere factoren die getuigen van een daadwerkelijk gezinsleven;
- (6) de vraag of de (huwelijks)partner op de hoogte was van het misdrijf bij de totstandkoming van de gezinsband (bv. toen hij/zij met de vreemdeling in het huwelijk trad of een relatie aanging);
- (7) de vraag of er kinderen zijn geboren uit dit huwelijk en, als dit het geval is, hun leeftijd;
- (8) de ernst van de moeilijkheden die de huwelijks(partner) zal ondervinden indien hij/zij de vreemdeling zou volgen naar het land waarheen ze worden uitgewezen; met name zijn er belemmeringen die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken.

Uit de uitspraak van het EHRM inzake Üner (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 55, 57 en 58) volgt dat naast de voormelde Boultif-criteria desgevallend ook in de belangenafweging moeten worden betrokken:

- (9) het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de problemen die kinderen waarschijnlijk zouden ondervinden in het land van herkomst van de vreemdeling;
- (10) de hechtheid van de sociale, culturele en familiebanden van de vreemdeling met het gastland en met zijn land van herkomst.

Het gewicht dat aan elk van de respectievelijke criteria moet gehecht worden varieert naargelang de specifieke omstandigheden van de voorliggende zaak (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 70).

De Raad stipt aan dat het derde Boultif/Üner criterium zo ontworpen is om de mate te beoordelen waarin kan worden verwacht dat de betrokken vreemdeling strafbare feiten pleegt. Het is in die zin dat rekening moet worden gehouden met het tijdsverloop sinds het misdrijf en het gedrag van de betrokken vreemdeling tijdens die periode. In het bijzonder moet aan een geruime periode van goed gedrag noodzakelijkerwijze een zeker gewicht worden gegeven in de beoordeling van de bedreiging die een vreemdeling vormt voor de samenleving (EHRM 2 augustus 2001, nr. 54273/00, Boultif/Zwitserland, § 51; EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov/Oostenrijk, § 90; EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, §41; EHRM 20 september 2011, nr. 8000/08, A.A./Verenigd Koninkrijk, § 63 en 68).

Specifiek wat betreft het negende Boultif/Üner criterium merkt de Raad op dat het beginsel van het belang van het kind twee aspecten omvat, met name, het behoud van de eenheid van het gezin, enerzijds, en het welzijn van het kind, anderzijds (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk/Zwitserland (GK), §§ 135-136).

In zijn arrest Jeunesse oordeelde het EHRM dat hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, hieraan wel een belangrijk gewicht moet worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM.

Dit betekent dat nationale overheden, in beginsel, aandacht moeten besteden aan de uitvoerbaarheid, de haalbaarheid en de proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit om daadwerkelijke bescherming te verlenen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

De impact van een beslissing op de betrokken kinderen is dan ook een belangrijke overweging. De omstandigheden van de betrokken kinderen, zoals hun leeftijd, hun situatie in het gastland en het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders, verdienen bijzondere aandacht (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 118). In wezen komt deze afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 64).

Hoewel het beginsel van het belang van het kind in principe geldt in alle beslissingen die kinderen raken, heeft het EHRM ook verduidelijkt dat wanneer een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel wordt getroffen ten aanzien van een ouder met vreemde nationaliteit wegens strafrechtelijke veroordelingen, de beslissing in de eerste plaats de dader van de strafbare feiten betreft. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat in zulke zaken de aard en ernst van het misdrijf of de strafrechtelijke antecedenten kunnen opwegen tegen andere criteria waarmee rekening moet worden gehouden (EHRM 11 december 2016, nr.

77036/11, Salem/Denemarken, § 76; EHRM 16 mei 2017, nr. 25748/15, Hamesevic/Denemarken, § 40 (niet-ontvankelijkheidsbeslissing)).

Het EHRM heeft dat standpunt nogmaals herhaalt in de zaak *Assem Hassan Ali C v. Denmark* van 23 oktober 2018 waar het Hof stelde: “55. *In its judgment Jeunesse v. the Netherlands [GC], (no. 12738/10, § 109, 3 October 2014), which concerned family reunion, the Court reiterated “that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance ... Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”*

56. *Whilst this principle applies to all decisions concerning children, the Court notes that in the context of the removal of a non-national parent as a consequence of a criminal conviction, the decision first and foremost concerns the offender. Furthermore, as case-law has shown, in such cases the nature and seriousness of the offence committed or the offending history may outweigh the other criteria to take into account (see, for example, Cömert v. Denmark (dec.), 14474/03, 10 April 2006; Üner v. the Netherlands [GC], cited above, §§ 62-64; and Salem v Denmark, cited above, § 76).*” (eigen samenvattende vertaling: Met betrekking tot beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn moet belangrijk gewicht gegeven worden aan het welzijn van deze kinderen. Hoewel dit alleen niet determinerend is, moet aan dat welzijn belangrijk gewicht worden gegeven. Bijgevolg moet rekening gehouden worden met de praktische haalbaarheid en proportionaliteit van de verwijdering van een ouder-derdelander ten einde effectieve bescherming en afdoende gewicht te geven aan het welzijn van de kinderen die hierdoor geraakt worden. Hoewel dit principe van toepassing is op alle beslissingen waar kinderen betrokken zijn, moet opgemerkt worden dat inzake de verwijdering van een derdelander-ouder als gevolg van een strafrechtelijke veroordeling, de beslissing in de eerste plaats de overtreder betreft. Verder, zoals blijkt uit de rechtspraak, kan de aard en ernst van het misdrijf of het gerechtelijk verleden zwaarder doorwegen.).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge in hun beoordeling of een inmenging in het privé- en gezinsleven noodzakelijk en proportioneel is (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76). Waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen een zorgvuldige en redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, § 84; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62).

2.9.1. Uit de bestreden beslissing volgt dat het verblijf van verzoekende partij wordt beëindigd op grond van artikel 44bis, § 2 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing heeft aldus een wettelijke basis, wat niet ter discussie staat. Het is verder niet betwistbaar dat de bestreden beslissing een legitiem doel nastreeft, met name de bescherming van de openbare orde en de voorkoming van strafbare feiten. De inmenging in het gezins- en privéleven van de verzoekende partij voldoet bijgevolg aan de formele voorwaarden bepaald in voornoemd artikel 8, tweede lid van het EVRM.

2.9.2. Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 51 en 53). Zoals hoger uiteengezet vereist dit dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het handhaven van de openbare orde anderzijds.

2.9.3. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing de verwerende partij overgaat tot zulke belangenafweging.

2.9.3.1. In de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de gezinssituatie van de verzoekende partij in de beoordeling wordt betrokken waarbij overwogen wordt:

“U heeft een relatie met mevrouw O. M. (...) (geboren te Nidzica op (...)1995, van Poolse nationaliteit, EU kaart geldig tot 12.07.2027). Uit deze relatie zijn geen kinderen geboren. Mevrouw bezoekt u zeer regelmatig in de gevangenis. Jullie hebben de intentie te huwen. Mevrouw kwam op dezelfde dag als u aan in België en diende op dezelfde dag als u een verblijfsaanvraag (als werkzoekende) in te Schoten. Jullie stonden steeds op eenzelfde adres ingeschreven.

Het wordt niet betwist dat u zich kan beroepen op een gezinsleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM). De bescherming van de openbare veiligheid en het voorkomen van strafbare feiten, rechtvaardigen de inmenging in het uitoefenen van het recht op de eerbiediging van het gezinsleven. U heeft door uw persoonlijk gedrag een ernstige aanslag gepleegd op de openbare orde. De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit, is zodanig dat uw familiale- en gezinsbelangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Mevrouw O. (...) heeft de Poolse nationaliteit en heeft recht op verblijf in België. Ze wordt dan ook geenszins verplicht België te verlaten. Desondanks zou zij er vrijwillig voor kunnen kiezen om samen met u terug te keren naar Polen waar jullie de kans zouden hebben het gezinsleven verder te zetten. Er worden thans geen elementen voorgelegd waaruit onoverkomelijke hinderpalen blijken die de voortzetting van uw gezinsleven als dusdanig zouden verhinderen in Polen en evenmin blijkt dat uw gezinsleven enkel in België zou kunnen verder gezet worden. Het gegeven dat mevrouw O. (...) momenteel werkzaam is in een supermarkt, maakt op zich niet dat zij er niet voor zou kunnen kiezen om België te verlaten. Uit niks blijkt immers dat ze in Polen geen (gelijkaardig) werk zou kunnen vinden. Mevrouw kan nauw contact met vrienden en familie in België onderhouden middels regelmatige bezoeken en de moderne communicatiemiddelen.

Uit het vonnis d.d. 30.06.2022 blijkt dat uw omgeving verklaringen aflegde over het vele geld dat u plotseling begon uit te geven. De illegale vermogensvoordelen werden geschat op 600.000 euro. Er kan dus redelijkerwijze aangenomen worden dat mevrouw O. (...) op de hoogte was (of had moeten zijn) van de gepleegde feiten, van de mogelijke gevolgen hiervan op uw verblijf en op jullie toekomstige gezinssituatie.

Mevrouw O. (...) kan er uiteraard ook voor kiezen om in België te blijven en contact met u te onderhouden via mail, telefoon en andere moderne communicatiemiddelen en via periodieke reizen naar de plaats waar u verblijft. Dat het contact met mevrouw O. (...) moeilijker zal verlopen indien zij ervoor zou kiezen in België te blijven, is enkel en alleen aan uzelf te wijten daar dit een gevolg is van de door u opgelopen strafrechtelijke veroordeling die op zijn beurt het gevolg is van de feiten die u wetens en willens zelf gepleegd heeft.

Verder verwees u naar uw zussen C. A. (...) en K. K. (...) die in Duitsland wonen. Los van het feit dat een verwantschapsrelatie met hen niet aangetoond werd, kan opgemerkt worden dat onderhavige beslissing geen impact heeft op uw relatie met hen. Indien u nadat uw recht op verblijf beëindigd werd en u aan Justitie voldaan heeft gerepatrieerd wordt naar Polen, zal u enkel een inreisverbod voor het grondgebied opgelegd worden. U kan contact met hen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Volgens het inlichtingenblad horend bij uw verblijfsaanvraag zou u sinds 16.06.2014 in België verblijven. U was dus 19 jaar oud bij aankomst in België en u bent momenteel bijna 28 jaar. Er werd bewezen dat u van 27.11.2018 tot 13.05.2019 deel uitmaakte van een criminele organisatie die zich bezighield met uithalingen van drugs uit de containers afkomstig van zeeschepen. Van 13.05.2019 tot 01.04.2020 was u van uw vrijheid beroofd en sinds 05.10.2022 verblijft u wederom in de gevangenis. Uw strafeinde werd bepaald op 13.11.2027.”

2.9.3.2. De Raad herhaalt dat hij het geenszins kennelijk onredelijk acht dat de verwerende partij belangrijk gewicht geeft aan de zware veroordeling die verzoekende partij op 30 juni 2022 heeft opgelopen. De Raad wijst er daarbij op dat ook het EHRM reeds gesteld heeft dat wat betreft inbreuken op de drugswetgeving, rekening houdende met de schade die drugs toebrengen aan de bevolking, het Hof erkent dat de nationale autoriteiten een strenge houding aannemen ten aanzien van diegenen die actief bijdragen aan de verspreiding ervan (cf. EHRM, Veljkovic-Jukic v. Switzerland, 21 oktober 2020, § 49; Baghli v. France, no 34374/97, § 48: *“In view of the devastating effects of drugs on people’s lives, the Court understands why the authorities show great firmness with regard to those who actively contribute*

to the spread of this scourge” eigen vertaling: Gelet op de verwoestende effecten van drugs op het leven van mensen begrijpt het Hof waarom de nationale autoriteiten zich streng tonen ten aanzien van diegenen die actief bijdragen aan de verspreiding ervan; zie ook EHRM, *Assem Hassan Ali v. Denmark*, 23 januari 2019, “46. *The domestic courts attached significant weight to the fact that the applicant had committed a serious drugs crime. As an adult (31 years old), working jointly with others, he had trafficked approximately 1 kg of cocaine from Holland to Denmark in the period from around 28 February 2008 to 4 March 2008, for the purpose of distribution. He was sentenced to five years’ imprisonment. As stated, for example, by the District Court in its judgment of 3 June 2013, “his involvement in the case was neither random nor insignificant. On the contrary, the crime was categorised as organised and consequently also characterised by professionalism. Due to its nature, the crime accordingly constitutes a major problem to Danish society” (see paragraph 24 above).*

47. *The Court reiterates in this respect that it has held, on many previous occasions, that it understands - in view of the devastating effects drugs have on people’s lives - why the authorities show great firmness to those who actively contribute to the spread of this scourge (see, among others, Amrollahi v Denmark, no. 56811/00, § 37, 11 July 2002; Sezen v. the Netherlands, no. 50252/99, § 43, 31 January 2006; A.W. Khan v. the United Kingdom, no. 47486/06, § 40; 12 January 2010; Samsonnikov v. Estonia, cited above, § 89; Savasci v. Germany (dec.), 45971/08, § 27, 19 March 2013; and Salem v. Denmark, cited above, § 66) eigen vertaling:* De nationale rechtbanken gaven groot gewicht aan het feit dat de verzoekende partij een serieus drugsdelict had gepleegd. Als volwassene, samenwerkend met anderen, had hij ongeveer 1kg cocaïne van Nederland naar Denemarken vervoerd met het oog op distributie. Hij werd veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf. (...) zijn betrokkenheid in de zaak was noch willekeurig noch onbelangrijk. In tegendeel, het misdrijf werd gecatalogeerd als georganiseerd en bijgevolg ook gekenmerkt door professionalisme. (...) Het Hof herhaalt dat het reeds in diverse aangelegenheden gesteld heeft dat het begrijpt dat - gelet op de verwoestende effecten van drugs op het leven van mensen - de nationale autoriteiten zich streng tonen ten aanzien van diegenen die actief bijdragen aan het verspreiden ervan (...).

2.9.3.3. Zoals voorts blijkt uit de bestreden beslissing erkent de verwerende partij dat verzoekende partij een gezinsleven in België heeft met haar Poolse partner.

Wat haar gezinsleven betreft, worden in de bestreden beslissing twee scenario’s belicht: één scenario waarbij de partner die ook de Poolse nationaliteit heeft en verzoekende partij hun gezinsleven verder zouden zetten in Polen, en één scenario waarbij de Poolse partner ervoor zou kiezen in België te blijven. Zoals ook wordt bevestigd in de rechtspraak van het EHRM, speelt de nationaliteit en de eventuele moeilijkheden die de partner van verzoekende partij zou ondervinden in het herkomstland, een belangrijke rol bij de belangenafweging, waarbij de individuele belangen van verzoekende partij worden afgewogen tegen de ernst van de gepleegde feiten en het belang van de overheid om de samenleving te vrijwaren van inbreuken op de openbare orde (zie EHRM 10 januari 2017, *Salija t. Zwitserland*, nr. 55470/10, § 44 e.v.).

De Raad stelt vast dat de partner van verzoekende partij, net zoals verzoekende partij zelf, sinds medio 2014 in België verblijft. Haar partner was aldus reeds 19 jaar toen zij naar België kwam zodat aangenomen kan worden dat zij geboren en getogen is in Polen en bijgevolg ook Pools spreekt. In die optiek ziet de Raad niet in welke eventuele moeilijkheden de partner zou ondervinden bij een terugkeer naar Polen. Door erop te blijven hameren dat haar partner sinds 2014 in België verblijft, hier werkt en een sociaal netwerk heeft, doet verzoekende partij geen afbreuk aan de concrete motieven in de bestreden beslissing dat deze elementen geen hinderpaal vormen voor haar partner om haar te vergezellen naar Polen en hun gezinsleven aldaar verder te zetten. Uit niks blijkt immers dat haar partner aldaar niet tewerkgesteld kan worden en haar leven niet verder kan zetten. Zij kan van daaruit ook haar sociale contacten onderhouden die zij in België heeft opgebouwd, dit door het gebruik van moderne communicatiemiddelen of bezoeken. De Raad wijst erop dat zelfs indien de integratie – door het lange verblijf in België – in Polen wat moeizamer zou kunnen verlopen, dit niet maakt dat deze integratie onmogelijk is of dat er onoverkomelijke belemmeringen daartoe zouden zijn (cf. EHRM, *Veljkovic-Jukic v. Switzerland*, 21 oktober 2020, § 55).

Daarenboven moet erop gewezen worden dat de verwerende partij heeft vastgesteld dat de Poolse partner ervoor kan opteren om verder in België te verblijven. De beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekende partij heeft immers geen invloed op het verblijf van de Poolse partner. Zo zij hiervoor zou opteren, dan blijkt ook niet dat het gezinsleven met verzoekende partij niet kan verdergezet worden via bezoeken en/of moderne communicatiemiddelen. Er blijkt niet dat de Poolse partner – die werkzaam is in België en zich thans ook zonder de verzoekende partij moet beredderen – niet bij machte is om zonder verzoekende partij verder in België te verblijven. Verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk dat haar

partner zich in België niet zou kunnen handhaven zonder haar aanwezigheid. Niets belet de verzoekende partij trouwens ook om vanuit Polen haar partner in België te ondersteunen op materieel en emotioneel vlak. Dit nog temeer nu verzoekende partij door haar gevangenisstraf ook al de facto gescheiden is van haar partner en deze zich thans ook zonder de verzoekende partij moet en blijkt te beredderen. Ook waar verzoekende partij eraan denkt om in de toekomst kinderen te krijgen met haar partner, doet zij geen afbreuk aan deze vaststelling. Vooreerst merkt de Raad op dat de verwerende partij geen rekening moet houden met loutere verklaringen dat men zijn gezinsleven wenst uit te breiden met kinderen. Bovendien, voor zover er in de toekomst toch kinderen zouden geboren worden, dan nog blijkt niet dat zij haar gezinsleven niet vanop afstand kan beleven (cf. J.A. v. Switzerland, 22 december 2020, § 70; Salija v. Switzerland, 10 april 2017: “50 (...) Moreover, it has to be noted that the children were not forced to move there, but could have remained in Switzerland with their mother as holders of permanent residence permits and maintained contact with the applicant through visits and means of telecommunication.” Eigen vertaling: Daarenboven worden de kinderen niet gedwongen om te verhuizen maar kunnen zijn samen met hun moeder in Zwitserland verder verblijven aangezien zij verblijfsgerechtigd zijn en kunnen zijn contact onderhouden met de verzoekende partij via bezoeken en communicatiemiddelen).

Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het recht op vrij verkeer van haar Poolse partner. De Poolse partner heeft immers de keuze om verzoekende partij al dan niet te volgen naar Polen. Doet zij dit niet, dan zal zij haar gezinsleven via moderne communicatiemiddelen en/of bezoeken invulling kunnen geven. Het gegeven dat de partner ervoor opteert in België te blijven, houdt evenwel geenszins een verplichting voor de Belgische staat in om het verblijf van verzoekende partij niet te beëindigen, gelet op de gemaakte belangenafweging.

Verzoekende partij maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk wat betreft haar gezinsleven met haar Poolse partner. Verzoekende partij toont niet aan dat de gemaakte afweging tussen de ernstige redenen van openbare orde die in haren hoofde werden vastgesteld en de elementen die raken aan het gezinsleven, is aangetast door een onzorgvuldigheid of kennelijke onredelijkheid of het evenredigheidsbeginsel miskent.

2.9.3.4. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij niks inbrengt tegen de vaststelling in de bestreden beslissing dat, naast het feit dat zij haar verwantschapsband met de voorgehouden zussen niet bewijst, de beslissing geen impact heeft op de relatie met deze zussen. Zij kan immers vanuit Polen contact onderhouden met hen via moderne communicatiemiddelen. Verzoekende partij toont ook op dit vlak geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.9.4. Inzake het privéleven van verzoekende partij heeft de verwerende partij voorts als volgt overwogen:

“Volgens het inlichtingenblad horend bij uw verblijfsaanvraag zou u sinds 16.06.2014 in België verblijven. U was dus 19 jaar oud bij aankomst in België en u bent momenteel bijna 28 jaar. Er werd bewezen dat u van 27.11.2018 tot 13.05.2019 deel uitmaakte van een criminele organisatie die zich bezighield met uithalingen van drugs uit de containers afkomstig van zeeschepen. Van 13.05.2019 tot 01.04.2020 was u van uw vrijheid beroofd en sinds 05.10.2022 verblijft u wederom in de gevangenis. Uw strafeinde werd bepaald op 13.11.2027.

Het wordt niet betwist dat het beëindigen van uw verblijf met het oog op een latere verwijdering een inmenging vormt in uw privéleven gezien de duur van uw verblijf in België. Dit betekent echter niet dat er niet van u gevergd zou kunnen worden dat u, nadat uw recht op verblijf beëindigd werd, België zou verlaten. Er kan immers opgemerkt worden dat ondanks uw verblijf van bijna 9 jaar in België niet gebleken is dat u een dermate bijzondere binding met België zou hebben die een normale binding overstijgt. U legt geen enkel document voor dat het tegendeel bewijst.

Er kan worden aangenomen dat u tijdens uw verblijf in België sociale banden gesmeed heeft op het grondgebied en er wordt niet betwist dat het terugkeren naar Polen, om daar een leven op te bouwen, enige aanpassing zal vergen. U kan via de moderne communicatiemiddelen contact onderhouden met uw vrienden in België en zij zouden u, indien gewenst, kunnen bezoeken in Polen of daar waar u zich zou gaan vestigen.

Dat u Nederlands en Frans gestudeerd heeft is op zich geen bijzondere omstandigheid. U wenste zich in België te vestigen en dan is het normaal dat men ook de taal leert.

Het gegeven dat u in België gewerkt heeft en dat u officieel als zelfstandige aangesloten was bij een sociale verzekeringskas van 01.01.2015 tot 31.12.2015 en van 01.01.2021 tot 31.03.2022 is niet van die aard om overwogen maatregel te milderen. Bovendien kan opgemerkt worden dat de gepleegde strafbare feiten een hunker naar snel winstbejag aantonen. U werkte van 29.10.2018 tot 24.10.2019 als reeferman voor de firma (...) NV op de kaaien waar u betrokken was bij verschillende uithalingen van cocaïne, u

misbruikte uw tewerkstelling voor criminele doeleinden. U was blijkbaar niet tevreden met wat u verdiende en wilde dit verder aanvullen met opbrengsten uit illegale activiteiten. De vaardigheden die u tijdens uw werk in België opgepikt hebt, zullen u wellicht ook in uw thuisland of daar waar u zich zal vestigen van pas komen en uw kansen op de arbeidsmarkt enkel positief beïnvloeden. Er liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u in Polen, of daar waar u zich zal vestigen, geen werk zou kunnen vinden om in uw eigen levensonderhoud te voorzien.

U verklaarde eveneens dat u van plan bent om uw studies verder te zetten in de richting IT. Ook wat dit betreft liggen geen stukken voor waaruit blijkt dat u deze studies niet zou kunnen aanvatten in Polen.

Bovendien is niet gebleken dat u geen enkele binding meer zou hebben met het land van herkomst, noch dat er omstandigheden zouden zijn op grand waarvan een terugkeer naar Polen, uw land van herkomst, niet verwacht zou mogen worden. U kan in allé redelijkheid worden geacht nog sociale, culturele en familiale banden met dit land te hebben. U hebt er het grootste deel van uw leven verbleven en u spreekt de taal. Uit de belgeschiedenis in de gevangenis blijkt dat u telefoneert naar Poolse nummers. Uw broer K. Y. P. (..), uw schoonzus P.-K. M. (..) en hun twee kinderen: K. M. (..) en K. M. (..) werden volgens het rijksregister op 01.01.2020 naar Polen afgeschreven. U verklaarde eveneens in het hoorrecht dat uw ouders en uw broer K. L. (..) in Polen wonen. U hebt dus een sociaal vangnet in Polen dat u kan helpen bij het opbouwen van uw leven.

De gedragingen die aan uw stafrechtelijke veroordeling ten grondslag liggen, zijn van zodanige aard dat hieruit voortvloeit dat u een reële, actuele en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij vormt. De bescherming van de openbare orde en de nationale veiligheid weegt zwaarder dan de privébelangen die u kan doen gelden.

U hebt geen elementen aangebracht met betrekking tot uw gezondheidstoestand of m.b.t. de gezondheidstoestand van één van uw familieleden die onderhavige beslissing zouden kunnen beïnvloeden.

De ernstige bedreiging voor de openbare orde die uit uw gedrag voortvloeit is zodanig dat uw persoonlijke belangen geen voorrang mogen hebben op het vrijwaren van de openbare orde.

Met inachtneming van allé door u aangevoerde omstandigheden wordt op grand van bovenstaande geconcludeerd dat er ernstige redenen van openbare orde zijn waardoor het beëindigen van uw verblijfsrecht een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de orde en ter preventie van strafbare feiten daar uw gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.”

Zoals duidelijk blijkt uit de motieven heeft de verwerende partij rekening gehouden met het gegeven dat verzoekende partij sinds 2014 in België verblijft. Verzoekende partij ontkent noch ontkracht evenwel met de verwijzing naar de duur van haar verblijf dat zij het grootste deel van haar leven in Polen heeft verbleven en de Poolse taal spreekt. Verzoekende partij toont ook niet aan waarom het gegeven dat zij Nederlands en Frans heeft gestudeerd doet getuigen van een bijzondere integratie die een terugkeer naar Polen verhindert. Ook het gegeven dat zij hier gewerkt heeft, kan dit niet aantonen, temeer verzoekende partij haar tewerkstelling in België misbruikt heeft voor criminele doeleinden. Zoals de verwerende partij voorts terecht opmerkt kan verzoekende partij de in België opgedane werkervaring gebruiken om in Polen werk te vinden en in haar levensonderhoud te voorzien. Dat zij hier een sociaal netwerk heeft opgebouwd, wordt ook niet betwist door de verwerende partij, maar zij oordeelt niet kennelijk onredelijk dat zij de contacten hiermee kan onderhouden via moderne communicatiemiddelen en bezoeken van haar vrienden in Polen. Ook eventuele studies kan zij in Polen beginnen of verderzetten. Verder erkent verzoekende partij dat haar ouders en broer nog woonachtig zijn in Polen. Haar blote bewering dat deze niet bereid zouden zijn te fungeren als sociaal vangnet kan geen afbreuk doen aan de vaststelling van de verwerende partij dat zij aldaar nog een familiaal netwerk heeft die haar kan helpen bij het opbouwen van haar leven aldaar. Zoals blijkt belt verzoekende partij vanuit de gevangenis naar Poolse nummers en kan aangenomen worden dat zij nog banden onderhoudt met haar netwerk in Polen. Zelfs indien zou moeten aangenomen worden dat haar familie in Polen niet bereid zou zijn haar te helpen, dan nog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij als gezonde volwassen jonge man van 28 jaar niet in staat zou zijn om op zelfstandige wijze in haar levensonderhoud in Polen te voorzien. Nogmaals moet benadrukt worden dat verzoekende partij geboren en getogen is in Polen, dat zij de taal spreekt en dat er geen hinderpalen blijken om toegang te vinden tot de Poolse arbeidsmarkt (cf. EHRM, Ndidi v. UK, 19 januari 2018, § 78: “*Whilst accepting that his removal would be difficult, the Upper Tribunal concluded that he was of an age where he could be expected to “stand on his own two feet and make a life for himself” (see paragraphs 28-31 above).*” Eigen vertaling: Hoewel de verwijdering moeilijk zal zijn, heeft de betrokkene een leeftijd waarbij verwacht kan worden dat hij op zelfstandige wijze kan leven.).

Verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij geen correcte belangenafweging heeft doorgevoerd in de zin van artikel 8 van het EVRM. De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

2.10. Verzoekende partij maakt een schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend drieëntwintig door:

S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

S. DE MUYLDER